

Να μην ξαναζήσουμε τη φασιστική «άνοιξη» του 2013

Του Θανάση Κούρκουλα

Μετά από τις διαστάσεις που πήρε η υπόθεση της σύλληψης των δύο Ελλήνων στρατιωτικών στον Έβρο, το Μακεδονικό έχει (ξανα)γίνει θερμοκήπιο ανάπτυξης και κλιμάκωσης των επιθέσεων πάσης φύσεως ακροδεξιών και φασιστικών συμμοριών. Από τη Χρυσή Αυγή στο κεντρικό πολιτικό πεδίο με τις τσάμπα μαγκιές του «διαγραμμένου» Μπαρμπαρούση στη Βουλή, μέχρι τα παρακλάδια τους όπως της Κρυπτείας που ανενόχλητα από την αστυνομία συνεχίζουν την εγκληματική τους δράση, με τελευταίο στόχο την κατάληψη του ΠΙΚΠΑ των Άνω Πετραλώνων. Σε πολλές περιοχές έχει σημειωθεί αύξηση των ρατσιστικών επιθέσεων (π.χ. στον Κολωνό και το Μπουρνάζι). Επίκεντρο του ακροδεξιού ξεσαλώματος όμως είναι η Θεσσαλονίκη. Πριν, κατά τη διάρκεια και μετά από τις εθνικιστικές συγκεντρώσεις που οργανώνονται με μεγάλη συχνότητα, διάφορες φασιστικές ομάδες επιτίθενται σε καταλήψεις (ΕΚΧ Σχολείο), αντιεθνικιστές εκπαιδευτικούς (όπως στον Πέτρο Θεοδωρίδη) και σε ανυποψίαστους μετανάστες που βρίσκουν μπροστά τους στο δρόμο.

Επικίνδυνη κατάσταση, αλλά όχι προδιαγεγραμμένη συνέχεια

Η κατάσταση είναι αναμφίβολα επικίνδυνη. Παρ' όλα αυτά, δεν ζούμε μια κατάσταση που η έξαρση του εθνικισμού οδηγεί αυτόματα σε φασιστικό ρεύμα. Τα τελευταία «συλλαλητήρια» είναι άμαζα και εν πολλοίς αφορούν τον οργανωτικό κορμό των φασιστικών και ακροδεξιών ομάδων και του οργανωμένου τους περίγυρου, παρά μια δυναμική συσπείρωση χιλιάδων πολιτών όπως συνέβη στις πρώτες εθνικιστικές «λαοσυνάξεις» του Ιανουαρίου. Τα συνθήματά τους ταυτίζονται πλέον με τα Χρυσauγίτικα και αποτρέπουν ευρύτερη συσπείρωση: «Αλήτες προδότες πολιτικοί»,

«Αναρχικοί και μπολσεβίκοι, αυτή η γη δεν σας ανήκει», «Μαχαίρι στην καρδιά του κάθε antifa». Η εικόνα είναι συνδυασμός δύο παραγόντων: Πρώτο εκφράζεται μια κούραση στα εθνικοπατριωτικά ακροατήρια, που δεν δείχνουν διατεθειμένα να συνεχίσουν τον ανένδοτο αγώνα στο δρόμο μετά τη συμφωνία των Πρεσπών. Δεύτερο, η Νέα Δημοκρατία έχει αποσυρθεί από το δρόμο, επιδεικνύοντας υπεύθυνη στάση απέναντι στους Ευρωπαίους «εταίρους», το αδελφό Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα και το NATO που δεν επιθυμεί παρενόχληση των επεκτατικών σχεδίων του στην περιοχή των Βαλκανίων από ανόητους και επιπόλαιους εθνικισμούς. Πόσο μάλλον που με δεδομένη την απερίφραστη αποτύπωση του συσχετισμού δύναμης υπέρ της Ελλάδας στη συμφωνία Τσίπρα – Ζάεφ, οι εθνικιστικές αμφισβητήσεις της στην Ελλάδα, φαντάζουν στον φιλικό στη ΝΔ «διεθνή παράγοντα» υπερφίαλες και ακραίες.

Μαζική απάντηση και μετατόπιση στο ταξικό

Σε κάθε περίπτωση, η κοινωνική και πολιτική αριστερά χρειάζεται να δώσει μαζικές απαντήσεις στην ακροδεξιά και το φασισμό, διεκδικώντας τους δρόμους των πόλεων από το φασιστικό εσμό. Η επιτυχία αντιφασιστικών κινητοποιήσεων όπως π.χ. στον Κολωνό δείχνει ότι το σήμα κινδύνου αρχίζει να λαμβάνεται από τις δυνάμεις του κινήματος και της αριστεράς. Όμως αυτό από μόνο του δεν αρκεί. Η επαναφορά της αντιπαράθεσης στο ταξικό πεδίο είναι απαραίτητη γιατί αυτό είναι που μπορεί να πλήξει στα σοβαρά την κοινωνική βάση των φασιστών και τον εθνικισμό. Η αριστερά χρειάζεται να ενισχύσει και να οργανώσει τους μικρούς και διάσπαρτους αγώνες που ξεσπούν ενάντια στις απολύσεις και τις περικοπές, για την υπεράσπιση δημόσιων χώρων ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις (π.χ. Mall Ακαδημίας Πλάτωνα) ή ενάντια στις περιβαλλοντοκτόνες εξορύξεις που σχεδιάζονται (όπως στα Γιάννενα). Να σταθεί στο πλευρό των συμβασιούχων και των αναπληρωτών εκπαιδευτικών στον αγώνα τους για μαζικές προσλήψεις, να ενισχύσει και να συντονίσει τα ρυάκια της

αντίστασης στο νεοφιλελεύθερο σοκ.

Αντικυβερνητική πάλη

Η καθαρή αντιπαράθεση με την κυβέρνηση Τσίπρα που συνεχίζει την πολιτική μνημονιακής εξαθλίωσης μέσω των πρωτογενών πλεονασμάτων για πολλά χρόνια, είναι απαραίτητο στοιχείο της απάντησης ενάντια στο φασισμό. Χωρίς το αντικυβερνητικό στοιχείο, το αντιφασιστικό κίνημα και η ριζοσπαστική αριστερά ταυτίζονται με την κυβέρνηση των πλειστηριασμών και της περικοπής κάθε κοινωνικού επιδόματος στα μάτια απελπισμένων ανθρώπων που αποτελούν προνομιακό ακροατήριο για την ακροδεξιά. Χρειάζεται να απευθυνθούμε στον κόσμο της εργασίας και στη νεολαία τονίζοντας πως εχθρός μας δεν είναι οι γειτονικοί λαοί, αλλά η κυβέρνηση των μνημονίων και οι δανειστές. Πως δεν είναι ο Ζάεφ και ο Ερντογάν που κόβουν τις συντάξεις και αυξάνουν το αφορολόγητο, αλλά ο Τσίπρας και η Μέρκελ. Ταυτόχρονα, χρειάζεται να υπερασπιστούμε τους μετανάστες και τους πρόσφυγες απέναντι στα νέα αποτρόπαια ρατσιστικά σχέδια που εξυφαίνονται από την Ευρωπαϊκή Ένωση με τις ευλογίες του Τσίπρα. Στο όνομα της αντιμετώπισης του φασισμού, δεν χωρά κανενός είδους αντιφασιστική «φιλική» αυταπάτη προς τον κυβερνητικό ΣΥΡΙΖΑ. Η κυβέρνηση έχει περάσει προ πολλού στο απέναντι στρατόπεδο. Υιοθετεί τα εθνικιστικά επιχειρήματα του αστισμού περί Μακεδονικού, ΑΟΖ και Ελληνοτουρκικών, υπογράφει και υλοποιεί ρατσιστικές συμφωνίες που πνίγουν τους πρόσφυγες στη Μεσόγειο, ενώ συνεχίζει να χαϊδεύει την ανοχή των κατασταλακτικών μηχανισμών στους νεοναζί διά του υπουργείου του κ. Τόσκα. Όσο κι αν κόπτεται κατά του Μπαρμπαρούση ο πρόεδρος της Βουλής Ν. Βούτσης, η κυβέρνησή του δημιουργεί πρόσφορο έδαφος ανάπτυξης της ακροδεξιάς στην Ελλάδα και όχι κάποιος νεφελώδης παράγοντας αυθόρμητης στροφής στον εθνικισμό.

Επόμενος σταθμός του αντιφασιστικού κινήματος είναι οι κινητοποιήσεις για τα 5 χρόνια της δολοφονίας του Παύλου

Φύσσα. Ας τις οργανώσουμε με τη μεγαλύτερη δυνατή μαζικότητα για να φράξουμε το δρόμο στο εθνικισμό και το φασισμό. Με συμμάχους τους συναγωνιστές των αντιστάσεων και των κοινωνικών κινημάτων και όχι τα επιτελεία του «δημοκρατικού τόξου».